

Дядько і ведмідь

Українська народна
казка

Сидить дядько на пеньку і їсть хліб. Іде ведмідь і питається:

– Дядьку, що ти їси?

– Хліб, – каже дядько.

– Дай-но я попробую.

Дав дядько йому кусок хліба, ведмідь покуштував і питає:

– А з чого ж той хліб робиться?

Дядько й став розказувать:

– Треба спочатку поле добре виорать і на зиму посіять зерна. Воно перезимує, весною проросте, а потім виколоситься, достигне, і треба буде вижати, в копи поскладати, додому звезти, змолотити, прочистити, поїхать до млина і змолоти. І буде тоді мука. А муку замісити, затопити в печі і пекти хліб.

Вислухав теє все ведмідь, почухав потилицю та й каже.

– О, то мені треба довго чекати. – Подумав трохи, а потім знов і каже до дядька:

– Давай ми обоє посіємо...

– А як будемо збирати?

– Що тобі, а що мені.

Дядько й каже:

– Мені вершки, а тобі корішки. Чи згодний?

– Добре, – згодився ведмідь.

От посіяли вони зерно, виростили і зібрали врожай. Забрав дядько собі вершки, а ведмедеві оддав корішки – соломку. Побачив ведмідь, що його обдурено, та й каже.

– Е, я так не хочу. Сіймо щось друге. Чоловік радить:

– Посіємо ріпу... Вже тобі будуть вершки, а мені корішки.

Згодився ведмідь.

Настала пора збирати урожай. Забрав дядько собі ріпу – корішки, а ведмедеві дає вершки – листя.

Бачить ведмідь, що його знов обдурено, махнув спересердя лапою і поплівся до лісу.

З тих пір ведмідь ніколи вже не встрявав у спілку з дядьком.